

videre ved. Jeg vilde imidlertid gerne understrege, hvad jeg har sagt et Par Gange tidligere og navnlig sagde ved Finanslovens første Behandling i Marts Maaned, at jeg finder det rigtigt at gøre Statslaan til Jernbaner, men jeg finder det ikke rigtigt, at der gøres Statslaan til noget som helst andet. Det, der behøves til de løbende Udgifter, maa tilvejebringes paa ordinær Vis og ikke ved Statslaan, Forsvarssagens Gennemførelse ligeledes — ikke ved Statslaan. Men hvad Jernbanerne angaar, det har jeg gentagne Gange udtalt, finder jeg det i sin Orden, at der laanes til Jernbaneanlægene, selv om Statskassens Tilstand er god, thi det er jo dog Efterverdenen, der særlig har Gavn af Jernbaneanlægene, og det er jo væsentlig en Byrde for Nutiden, i alt Fald for mange Baners Vedkommende, saa det er ganske rimeligt, at Efterverdenen ogsaa kommer til at bære sin Del deraf. Det er noget, jeg har talt for flere Gange, og jeg vil ogsaa hævde det i Dag. Og naar vi nu gaa til et Statslaan paa 40 Mill. Kr., drister jeg mig til at sige, at trods al den Elendighed med de andre Ting, vi have mødt i de sidste Aar, er det alligevel Jernbanerne, der tage disse Penge helt og holdent, og vi kunne godt sige, at Berettigelsen til dette Laan ligger i Jernbaneanlægene. I de sidste 5 Aar have vi udredet en 12—13 Mill. Kr. til Jernbaneanlæg udover det, som var bevilget ved Lovene af 8. Maj 1894 og 27. April 1900. Udgifterne til de Jernbaneanlæg, som blev vedtagne ved disse 2 Love, skulde jo tilvejebringes ved Statslaan, og der er jo gjort Statslaan til alle disse Jernbaneanlæg. Men udover det er der i de forløbne 5—6 Aar brugt mellem 12—13 Mill. Kr. til nye Anlæg, særlig til Københavns Personbanegaard, Flytning af Centralværkstederne, og ligeledes har den store Lov, vi vedtog for 2 Aar siden, begyndt at gøre sig gældende, og den vil vedblive at gøre sig gældende stadig væk med $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig. Naar vi nu altsaa skulde gaa til dette Statslaan af 40 Mill. Kr., søger jeg i første Række Begrundelsen dertil i Jernbaneanlægene. Vor Kassebeholdning er nu alligevel ikke saa elendig, som det kunde se ud til, thi den er anbragt i Papirer; i 1901 havde Kontoret for udenlandske Betalinger kun en 2—3 Mill. Kr., og nu ifølge den sidste Opgørelse raader dette Kontor over 23 à 24 Mill. Kr., herfra skal der ganske vist drages det, som vi have til gode hos Den sjællandske Bondestands Sparekasse og Laanet fra National-

banken; men Kassebeholdningen er dog nu langt gunstigere, end den var den Gang. Jeg er derfor tilbøjelig til at sige, at dersom man tænkte sig, at vi af dette Laan paa 40 Mill. Kr., som nu optages, fyldte 12—15 Mill. Kr. i Statskassen i Øjeblikket som Dækning for det, vi have givet ud til Jernbaner, der ikke ere udførte ved Statslaan, kunde det maaske gaa i Øjeblikket; men det var ogsaa kun lige i Øjeblikket; thi vi staa jo overfor meget store Udgifter, som ogsaa den højtærede Finansminister gjorde Rede for. Det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa nu. Jeg kan indskrænke mig til disse Bemærkninger og vil paa min Gruppes Vegne anbefale Forslaget til Vedtagelse. Jeg vilde gerne anbefale det til hurtig Vedtagelse, thi ikke blot er Tidsfristen 31. Juli, men der er ogsaa andre Ting, som gøre det nødvendigt, at Lovforslaget bliver hurtigt vedtaget, og det fremgaar jo ogsaa af Bemærkningerne, som den højtærede Finansminister berørte. Men hvis man fra anden Side ønsker et Udvalg nedsat til en meget hurtig Behandling, og hvis den højtærede Finansminister ikke har noget derimod, skal jeg for mit Vedkommende heller ikke modsætte mig en Udvalgsbehandling. Dermed skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Hey: Mine Meningsfæller og jeg kunde meget vel have stemt for Lovforslaget, som det forelaa, uden at lade det gaa i Udvalg, men naar der fra den ærede første Talers Side (Tolderlund) blev fremsat et saadant Ønske, skulde vi ikke modsætte os det, idet vi gaa ud fra, at det vil blive en hurtig Udvalgsbehandling, som under ingen Omstændigheder tilsigter en Forhaling af Lovforslagets Gennemførelse. Den Omstændighed, at man nu skal optage et saadant Laan, kan jo siges i og for sig at være beklagelig, men overraskende er den jo under ingen Omstændigheder. Den er en Følge af en Række Vedtagelser fra Rigsdagens Side, der, som Forholdene var, nødvendigvis maatte føre dette med sig. Beklageligt er det naturligvis for saa vidt ogsaa, at det kunde være noget anderledes, og det burde maaske have været anderledes, men naar Rigsdagen vedtager at ophæve nu en, nu en anden af de gode Indtægter, at bortkaste gode og sikre Indtægter paa samme Tid, som man vedtager Udgifter, om hvis Betimelighed der nok kan herske og ogsaa har hersket nogen Tvivl, kommer man naturligvis til det Resultat, at Balancen bli-